

сепъ въ ^{Варшава} ~~Варшава~~, ^{където му се откри} ~~където му се откри~~ и великолепенъ паметникъ.

II. Панъ Тадеушъ

На чужбина, въ най-усилнитѣ дни на ^{неговия} ~~свои~~ животъ, Мицкевичъ се ^{на} ~~се~~бунасялъ ^{къ} ~~къ~~ блѣнове въ родния ^и ~~и~~ край. Въ ^и ~~и~~споменителъ си за него, ^{когато} ~~когато~~ се ^{се} ~~се~~отървалъ отъ злоститѣ на деня, които тѣй ^{реша} ~~реша~~ нарушавали душевното му равновесие. Рожба на тѣзи му спасителни блѣнове е епосътъ Панъ Тадеушъ. Въ него сж художествено възсздадени онѣ ^и ~~и~~времена отъ живота на родния му край, които сж свързани съ най-свиднитѣ дѣтински спомени на поета: походъ на Наполеона презъ Полша, въ 1812 г., и брожението на духоветѣ по него време. Подъ влияние на нови битови условия, животътъ въ Полша зема другъ характеръ, трѣгва по нови посоки. ^и ~~и~~живатъ се нови хора; старитѣ безвъзвратно изчезватъ, заедно съ своитѣ навици, възрѣва ^и ~~и~~стремления. Спрѣдъ на синура между тия двѣ поколения, Мицкевичъ обхваща миналото, прониква въ смисълътъ му и, възвисенъ надъ него, съ спокойния възторгъ на единъ свещенодѣецъ, възславя това незабравимо минало на своя роденъ край. Предъ нашия погледъ се ^и ~~и~~разкрива ^и ~~и~~разкошна картина на живота на полската шляхта, съ всичкитѣ нейни светли и тъмни страни, семейнитѣ, ^и ~~и~~общественитѣ ^и ~~и~~битъ, отъ най-древнитѣ до най-високитѣ му проявления. Двѣ години следъ завършване на Панъ Тадеушъ, Мицкевичъ пише на свой единъ приятель: „настава време, когато човекъ ще трѣба да бѣде светецъ за да бѣде поетъ, та да може възбуди у хората уважение къмъ искусството... Струва ми се често, че азъ виждамъ, като Мойсея, обетованата земя на поезията и чувствувамъ че съмъ недостоенъ да проникна въ нея.“ — Но за него това време не настава, а е току що минало. Както съ горѣприведенитѣ думи, тѣй и съ предпочитанието на Задушница предъ Панъ Тадеушъ, Мицкевичъ ясно показва че е билъ слабъ критикъ на своитѣ творения, че не е съзнавалъ подвига ^и ~~и~~направенъ съ ^и ~~и~~свои епосъ. Той не е гледалъ отдалечъ обетованата земя на поезията, а е прениквалъ въ самото ѝ сърце, както рѣдко ^и ~~и~~кои сж прониквали. — Отъ самото появяване на Панъ Тадеушъ та и до день-дненешъ, както полската,